

ere Udskydelse af Bevilling til senere Tider. Dermed skal ikke være sagt, at ikke Forslag til disse Bygningsudgifter, naar de atter maatte foreligge, ville blive Gjenstand for selvstændig Behandling og Overveielse, om der ikke kunde ske væsentlig Ændring i, hvad der nu foreligger. Den Side af Sagen har Udvalget ikke afsenket en saadan Opmærksomhed, at det jo paa dette Punkt maa forbeholde senere Udvalg deres Overveielse. — Indværlingen af Mønt har kostet Statskassen betydelig, siger den høitærede Minister, det betvivles ikke; men jeg maa dog antage, at den høitærede Minister maa være enig med Udvalget i dets Indstilling, og at han vil unde den gamle Gæst f. Ex. som bor i en Alfrog af Landet og har 100 Specier eller Dalere i et Strømpeskaf, og som endelig selv kommer i Lanke om — eller Arvingerne efter hendes Død, — at de skulle være indløste, at faae dem indløste; det kan jo være, at hun ikke læser de Blade, som den høitærede Minister bekendtgjør i, og derfor kommer for sent. Men hvorfor skulde hun saa ikke faae dem indløste? Det kan jo ogsaa hænde, at det er en Sømand, der kommer hjem fra Kina og har liggende en lille opsparet Sum i et Schot; det er da et meget beskedent Omkøb, at han endnu kan faae den indløst. Jeg tror ikke, den høitærede Minister bestemte vil modsætte sig det, nei, jeg tør antage, at Udvalget tør gjøre Regning paa i dette Tilfælde at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister. — Spørgsmaalet om Kul til Mønten er et ganske underordnet pekuniært Spørgsmaal, og Grunden, hvorfor det er sat frem af Flertallet, er kun af Hensyn til Principet. Man har i Almindelighed i de senere Aar søgt at gjenneomsjøre det Princip, at offentlige Leveringer skulle foregaa ved offentlig Licitation, og jeg tror, at dette i Reglen har været til Besparelse for Statskassen; hvorhos der maatte ogsaa derved hist og her affkaffedes en vis Slendrian, som ikke har været videre helbig. — Med Hensyn til Udlaan fra Livsforsikringsanstalten skal jeg ikke udtale mig videre. Jeg tror, at de Udtalelser, der staa i Betænkningen, i det Væsentlige ville være ret fornuftige. Om der sker lidt mere eller mindre Afvigelse deraf, er et Spørgsmaal, som under de nuværende Forhold er af aldeles underordnet Betydning; men naar det erede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) mente, at vi hellere skulde anlegge den Regel, at Gaanene skulde fordeles der, hvor Beløbene kom ind fra, saa tror jeg ikke, han har Ret. Det erede Medlem vil nemlig erindre, at Livsforsikringsanstalten har en Mængde tvungne Indskud, som egentlig kunne siges paa anden Haand at være Statskassens egne, idet man jo har Lønnet vedkommende Embedsmænd med Hensyn til disse Indskud. Man tør derfor vistnok sige, at de tvungne Indskud kunne ensartet ind fra hele Landet, idet de ere foranledigede af og indirekte betales af selve

Statskassen, og da de udgjøre en meget væsentlig Del af Kapitalen, saa turde det heller ikke være saa ufornuftigt, om Gaanene bleve spredte efter det Forhold, som er nævnt i Betænkningen. — Hvad nu angaar Næverne, da var den høitærede Finantsminister nysgjerrig efter at faae at vide mere nærmere Grunde. Jeg har ikke i Sinde at gaa saa vidtløftig ind paa dette Spørgsmaal, som den høitærede Finantsminister gjorde, og den høitærede Finantsminister kan jo vel begribe, at Tiderne ere ikke for at tilfredsstille hinandens Nysgjerrighed. Den høitærede Minister mente, at det var imod god parlamentarisk Stil at give Regjeringen Penge til Noget, som den ikke havde forlangt Penge til. Det glædede mig i høt Grad at høre, at god parlamentarisk Stil endnu ikke var gaaet den høitærede Minister af Glemme. Iøvrigt skal jeg til denne Udtalelse for det Første bemærke, at Regjeringen jo har forlangt Penge i dette Diemed; den forlangte jo omtrent det samme Beløb, som vi have foreslaaet, af Statskassen i det samme Diemed, men efter Regler, som vi ikke fandt antagelige; og for det Andet vil jeg sige, at den Regel ikke at give Regjeringen Penge, som den ikke har forlangt, er ganske vitt en god parlamentarisk Stil, og den vilde altfaa ogsaa i Realen være rigtig, naar vi levede under parlamentariske Former. At der endda kunde ske enkelte Undtagelser, tør ikke benegtes; men som Regel turde det være rigtig, naar man levede under parlamentariske Former, det vil sige: naar Regjeringen veglede faaledes, at man kunde sige, at der efter en Regjering, som havde særlig Interesse af at se visse Hensyn tilfredsstillede i Samfundet, og som dertil fik den fornødne Medhjælp fra Repræsentationens Side, fulgte en anden Regjering med en noget forskjellig Opfattelse, som vilde have andre Hensyn tilfredsstillede, og som ogsaa dertil fik Medhjælp af Repræsentationen. Naar det var Tilfældet, saa vilde Interesserne i Almindelighed skiftevis finde en passende Tilfredsstillelse efter Folkestemningen til enhver Tid gennem Regjeringen med Repræsentationens Medhjælp; men naar man lever under saadanne Forhold, at det ene Fætterskab afløses af det andet med det samme Syn paa de offentlige Forhold, og saa skulde indføre den Bestemmelse, at der kun skal gives Penge til det, som Regjeringen forlanger Penge til, saa turde det være muligt, at Statterne fik en noget ensidig Anvendelse. Jeg siger derfor: Skaf os den gode parlamentariske Stil, som den høitærede Finantsminister omtalte, saa tror jeg ogsaa, at vi ville skaffe ham denne gode parlamentariske Regel. Hvad iøvrigt angaar selve Forslaget, da fandt den høitærede Minister det ganske besynderligt, at disse usammenhængende Sager være sammenfoblede. Den høitærede Minister mente, at man lige saa godt kunde sammenfoble Forspøret og Høiskolen. Jeg siger: hvorfor ikke? Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forspøret